

stran, což zřejmě může býti na úkor cti a vážnosti stavu advokátského vůbec.

Přednes odvolání, že obviněný jen zapomněl odpověděti na výzvy výboru advokátní komory, nekryje se s jeho obhajobou, že se nevyjádřil, protože byl churav. Leč i kdyby tvrzení odvolání bylo správné, neomlouvá odvolatele; vždyť nelze pominouti, že obviněný neodpověděl na opětné výzvy a urgencye nejen ve věci Z-ově, nýbrž ani v jiné krátce před tím výborem advokátní komory projednávané věci Dr. B-e, takže i kdyby bylo správné tvrzení, že na to zapomněl, netečnost takového rázu poukazuje na hrubou nedbalost, jež stačí k subjektivní podstatě kárného přečinu.

Nezáleží na tom, zda Dr. D. kladl hned, když převzal zastoupení obviněného, podmínku složení zálohy čili nic. Rozhodným je, že se tak stalo, jak obviněný sám připouští v odvolání, před tím, než mělo býti odvolání vypraveno. Nemohl-li pak slibu tomuto dostáti, poněvadž selhal předpoklad, že dojdou větší platy od klientů, bylo požadavkem slušnosti ke kolegovi, z vlastního popudu a včas — jak kárný nález právem zdůrazňuje — upozorniti na tuto událost svého právního zástupce. Leč obviněný tak neučinil, ani na opětné upomínky právního zástupce po dobu více než půl roku neodpovídal, takže sluší i v tomto případě přisvědčiti úvahám kárného nálezu, pokud v tomto jednání spatřuje čin, podryvající vzájemnou důvěru mezi příslušníky stavu, nedůstojný pro advokáta a poškozující stavovskou čest.

Čís. 208 dis.

Porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu tím, že advokát, pověřený jiným advokátem, aby při výkonu mobilární exekuce za jeho klienta intervenoval, bez souhlasu onoho advokáta prodejové řízení zrušil a nepostaral se o to, by dlužník vymáhanou pohledávku zaplatil.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds II 11/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 10. května 1933, jímž byl obviněný uznán vinným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Marně napadá odvolání především primární a základní výrok kárné rady, že obviněný porušil povinnosti povolání, zrušiv jménem firmy »D.« prodejové řízení, ač neměl k tomu plné moci vymáhající věřitelky. Pro obviněného platil, třebaže byl jen substitutem Dr. L-ho, právního to zástupce fy »D.«, předpis § 9 advok. řádu, hájiti pilně, svědomitě

a věrně proti komukoliv zájmy strany jím zastoupené. Bylo proto jeho povinností přesně se držeti v mezích udělené mu plné moci. Obviněný ovšem tvrdí, že předpokládal, že měl k výkonu exekuce obvyklou plnou moc, zmocňující ho k případnému zrušení prodejového řízení. Leč ze spisů vysvítá, že měl od svého mandanta jen příkaz, aby za vymáhající věřitelku intervenoval při výkonu mobilární exekuce; sám připouští, že plnou moc neviděl, ba vůbec neměl, a dopisem ze dne 18. dubna 1932 Dr. L-u sdělil, že předložil k soudu jeho substituční dopis, ježto plnou moc mu nezaslal. Za tohoto stavu věci bylo povinností obviněného, než podal o své újmě tak důležitý a do práv vymáhající věřitelky vážně zasahující návrh, jako je zrušení prodejového řízení, přesvědčiti se pečlivě buďto nahlédnutím do substitučního dopisu nebo telefonickým dotazem u svého mandanta, zda vymáhající věřitelka s takovým postupem souhlasí. Tak si obviněný nepočínal a porušil svým svémocným postupem povinnosti podle § 9 adv. řádu mu náležející, když ať již vědomě aneb z hrubé nedbalosti nedbal mezi vytýčených mu substitučním dopisem.

Ovšem odvolání dovozuje dále, že celý tento postup se stal ve zřejmém zájmu zastoupené strany, tudíž v dobré víře, poněvadž dlužník poukazoval na to, že zabavených předmětů jednak potřebuje k výkonu svého povolání, jednak že jsou majetkem jeho manželky, takže zastavením prodejového řízení ušetřil vymáhající věřitelce nepříjemností. Leč obviněný na třetí stránce svého odvolání sám připouští, že o p o d r o b n o s t e c h provedení této exekuce v ů b e c n e z v ě d ě l, neboť byla provedena jeho kancelářským úředníkem Emilem P-em, který také sám podal Dr. L-mu zprávu o provedení exekuce. Jednostranné tvrzení exekuta pak za žádných okolností nesmělo svědomitému, svých povinností dbalému zástupci stran stačiti, a nelze proto dobrou viru přiznati obviněnému pro dobu, kdy podal návrh na zastavení prodejového řízení.

Vychází-li se ze stavu věci nálezem bezvadně zjištěného, nelze odvolání přisvědčiti ani v dalších jeho vývodech. Seznal-li obviněný z dopisu Dr. L-ho ze 6. května 1932, že fa D. jeho postup neschvaluje, a že by v důsledcích toho Dr. L. byl nucen podati stížnost do zrušení prodejového řízení přivoděnému svémocí odvolatelovou, bylo povinností obviněného, jak kárný nález výstižně uvádí, postarati se v zájmu cti a vážnosti stavu, jemuž přináleží, aby jím vyvolaná choulostivá situace co nejdříve byla odčiněna. Povinnost taková náležela obviněnému tím spíše, když jím navržený způsob zapravení vymáhané pohledávky byl rázu dosti pochybného, a to nejen co do doby splatnosti stanovené až v listopadu 1932, nýbrž i co do určitosti slibu; prohlásil obviněný v dopisu z 30. dubna 1932, že bude pohledávka splatná »p o ř á d n ě m p r o v e d e n í stavebních prací dlužníkem«. Nepochybila proto kárná rada, shledala-li v činnosti obviněného porušení povinnosti povolání, jakož i zlehčení cti a vážnosti stavovské.